

ode aan de winter

soft stories deel 1

ILONA TONNAER

Ode aan de winter

soft stories #1

Copyright © 2025 by ilona tonnaer

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Voor iedereen die rust zoekt

1

Wat zijn soft stories?

Soft stories zijn er om je te laten ontspannen, kalmte te brengen aan het eind van een wilde dag. Om je in slaap te soezen of even terug bij jezelf te landen. Geen spannende verhaallijnen, alleen maar lieve kleine verhalen met veel zintuiglijke ervaring en wat dichterlijke vrijheid.

In **ode aan de winter** neem ik je mee in een witgekleurd paradijs, vol warmte en rust.

2

de kou

Het is een donkere koude nacht. Je voelt het, hier buiten, tijdens je avondwandeling. Geen wonder. Het is eind november. De laatste weken van het jaar zijn al aangebroken. Een vreemd idee. De zomer leek nog zo dichtbij, als het zuchtje wind dat nog voorbij waait, net nadat een deur sluit.

Alsof die laatste warme zomerbries nog voelbaar is, al is het weken geleden dat je hem voelde. Die zachte tintelende zonnestralen op je huid, waarvoor je je ogen moest sluiten, om je niet te branden aan het felle licht. Een zachtheid, voelbaar tot in je botten, wetende dat het nog maanden zal duren voordat je dit weer zou voelen, in het komende voorjaar.

En dan nu de kou. Die is niet onaangenaam. Dat niet. Het is een bekende misvatting. Kou is... *anders*. Kou daagt je uit, maakt een warm bad een heerlijke beloning. Het frist je op. Alsof er meer zuurstof in de lucht zit. Meer lichtheid, ten opzichte van de zware zomerhitte.

Je trekt je wollen muts verder over je oren en ademt zichtbaar in de kommetjes van je handen, gehuld in je gebreide handschoe-

nen. Je wandelt verder. Nog één blokje om in het duister. Het *duister*... Nog zo'n miskende vriend. Donker is niet alleen het donker. Het nodigt *licht* uit, maakt het kleinste lichtpuntje zichtbaar. Zoals de kleinste sterren aan de hemel, die je nu al vroeg ziet, als je omhoog kijkt. Een wijde duistere sterrenhemel zie je, met die fonkelende maan in het midden. En dan die duizenden lichtpuntjes. Soms zou je willen dat je er de sterrenbeelden in herkent. Maar voor nu is het genoeg om ze te zien zoals ze zijn: als eeuwig flonkerende lichtpuntjes in de duisternis. Altijd daarboven als je ze nodig hebt.

Je stapt stevig door, terwijl je voelt dat je van binnenuit langzaam opwarmt. Dan zie je je huis, aan het eind van het pad. Daar brandt licht. Als de meest heldere ster van allemaal. Daar is het licht. Daar is het warm. Daar is *binnen*.

De deur kraakt zachtjes terwijl je naar binnen stapt. Hè, *heerlijk*. Thuis.

Je jas, muts, das en wollen wanten laat je achter bij de voordeur, samen met je warme laarzen. Op je sokken treed je binnen.

Dit moment vraagt om *kaarsjes*. Je steekt ze aan met een zwavelgeur verspreidende lucifer – *tsssjk* – om het licht op dat stokje zachtjes over te brengen naar het uitstekende lontje, wachtend op zijn moment om te schijnen. En zodra die de vlam te pakken heeft, zijn taak uitermate serieus neemt, en vlamt alsof het z'n lieve lust is, terwijl een geurige aroma van etherische olie zich verspreid. *Lavendel met sandelhout en ceder*, als je je niet vergist.

Je ademt nog eens diep in, nu de kaars zijn was zichtbaar zacht

en vloeibaar heeft gemaakt – *hmmmmm*. Ja hoor. Eerst die vleug herkenbare lavendel, die je altijd meteen weet te kalmeren met z'n geurende beelden van glooiende Franse velden in de zon. Dan het diepe sandelhout, zwaar en krachtig, gevolgd door het natuurlijke bosachtige ceder, als een wandeling in een dennenbos, de naalden knisperend onder je voetstappen. Je ziet het voor je, *voelt het*, hier midden in de je woonkamer. Een 3D wereld in je binnenwereld. In je warme huis, onder je zachte deken, op de bank, terwijl je uit het raam de meest felle sterren nog zachtjes kunt zien schijnen.

Dit is het werk van de winter: het neemt je mee naar een magische *binnenwereld*, door je langzaam maar zeker te onttrekken aan de koude duistere buitenwereld. Geef je over aan die beweging naar binnen, en de winter omhelst je met z'n warme armen...

Voel je dat?

de koffiebar

De deur kraakt wanneer ik hem open. De geluiden van de straat maken plaats voor een vrolijke klingel en dan sta ik binnen. De geur van vers gebrande koffiebonen en de kalme geluiden van de koffiebar komen me tegemoet. Een zacht geklets, getik van kopjes en schotels, een deinende achtergrondmuziek en een plotse vrolijke lach die er af en toe bovenuit klinkt.

Ik ben er.

De eigenaar achter de bar knikt me vriendelijk toe. Warme ogen die me geluidloos groeten, en ik loop verder, op zoek naar het plekje voor mij. Ik passeer een zwijgend ouder koppel, de een verdiept in een knisperende krant, de ander in een lijvig boek, de pagina's bedachtzaam en langzaam omslaand, terwijl haar ogen de letters niet verlaten. Een flinke klassieker, zo te zien. Ik gok op Tolstoj.

Dan een vriendelijke kleine hond, die zijn koppie omhoog steekt vanonder de stoel van zijn baasje, snuffelend met een kleine wiebel van zijn neus — om dan weer rustig te gaan

liggen, gerustgesteld door mijn niet-alarmerende gezelschap. Ik knipoog naar 'm.

Daar is mijn plekje. Een achteroverleunende diepe lage stoel, vlakbij het raam met glas van plafond tot vloer, en volledig uitzicht op de buitenwereld. Ik neem plaats, zak in de heerlijke zitplek, met een zacht kussentje in mijn rug. *Hè...*, een ontspannende zucht ontsnapt me.

Al snel wordt mijn bestelling opgenomen: een latte macchiato met een shot caramelsiroop. Mijn favoriet als ik mezelf wil verwennen. Zo eentje die je thuis nooit zo lekker krijgt als in een koffiebar. Zodra de koffie me tegemoet komt, met een vriendelijke knik wordt afgeleverd, en ik het hemelse drankje aan mijn mond zet, weet ik het weer zeker. De milde verwelkoming van de melklaag, het diepe koffie aroma, en dan die knallende caramel nasmaak als een toetje. Dat kunnen ze hier alleen. Zalig is het. *Hemels* gewoon. Ik sluit mijn ogen en laat de smaken nog even nasudder, terwijl de drank mijn lijf vult met warmte.

Als ik mijn ogen weer open, kijk ik naar buiten, naar de andere kant van het raam. Een bellende moeder loopt voorbij, met een ingedutte peuter in haar buggy. Ik zie een broodjes bezorger op een snelle fiets, de bestellingen in een grote krat aan zijn stuur, vastberadenheid in zijn energieke bewegingen, veiligheidshelm op zijn hoofd. Daarachter een fier wandelende oudere dame, met wandelstok en haar netste kledij. Een bezorgbusje rijdt voorbij, en een prachtige oldtimer volgt. Zo eentje met een leren dak en vers gepoetste lak, opvallende koplampen en een groot stuur. De bestuurder lijkt mee te zingen met de radio.

Het is een drukte van jewelste daarbuiten. Een heerlijk contrast met mijn moment van rust. Mijn koffiemoment. Een wekelijks ritueel dat een korte pauze in de week vormt. Een stilte, te midden van de storm die het dagelijks leven kan zijn. Even niet bellen, fietsen, rijden, haasten, opletten of zelfs maar nadenken. Ik mag hier zitten, genieten en drinken. Gewoon even met mezelf zijn, terwijl iedereen om me heen doet wat hij moet doen. Zo verkeren we samen, in een evenwichtige balans, een dans van rust en ritme, midden op de dag.

Ik neem nog een slok, en glimlach.

de kale boom

De zomer was droog. Zo droog dat de bladeren al in augustus begonnen te vallen. Een heel verwarrend gezicht. Prachtig verkleurende bossen, in goudgeel, donkerbruin, diep rood en zacht oranje. Eikeltjes die het pad opfleurden met hun knerpende muziek. En dat tegen een felblauwe hemel, nog vol onverbiddelijke zonnestralen.

Misschien is het daarom dat het nu zo plotseling lijkt, maanden later, dat de bomen echt leeg zijn. Kaal. Verlost van de ballast van dit seizoen. Alle bladeren, het moeten er honderden per boom zijn, kozen elk hun eigen moment om de moeder los te laten, en aan hun eerste en laatste vlucht te beginnen. Die van de tak naar de bodem. *fieeuw, fieeuw, fieeuw, fieeuw.*

Niet het einde van hun reis. Zeker niet. Daar beneden zullen ze levenloos hun werk verderzetten, als één van de krachtigste voedingsbronnen op aarde. Een eervolle taak, na het sterven. Een die ons ook te wachten staat, onvermijdelijkerwijs.

Het maakt een prachtig plaatje, als je het goed bekijkt. De bomen

als jaarlijkse skeletten, silhouetten vormend tegen het vroeg ingevallen laatste avondlicht. Doorzichtig, nietsverhullend, open en bloot. Dit is wat het is. Wat er al die tijd in dat prachtige bladerdek gehuld ging. Een stevige bast en krachtige takken. De basis. Al het andere verdwenen.

En dat is net, hoe de winter hoort te zijn. Alle ballast weg, al het levendige even op een laag pitje, en terug naar de basis. Naar de krachtige kern, waar alles rust en ondertussen bouwt, aan een nieuw begin. Een immense taak, die ironisch genoeg alleen in ruste gedaan kan worden. Grappig, is het niet? Dat die krachtige stilte daar staat, ontzettend hard aan het werk te zijn, terwijl het tegendeel werkelijkheid lijkt.

Zo'n boom zal ik ook zijn, deze winter. In ruste. In mijn kracht. Verlost van ballast. Alleen de doorzichtige basis. Stil en sterk.

5

de sneeuw

Nooit is de wereld stiller, als wanneer de eerste sneeuw is gevallen. Elk geluid wordt gedempt, het hele leven vertraagd en niks lijkt nog te bewegen. Zelfs het zicht wordt verzacht met slechts tinten wit — en het zwart dat daar tegen af steekt. Er zweven wat blauw- en grijstinten aan de hemel, maar dat is het. Verder, alleen maar, *rust*.

Alsof de winter het *afdwingt*. Werd je niet rustig van het vallen van de bladeren? Werd je niet rustig van de stille kou en de lange donkere nachten? Dan doen we er nu een schepje bovenop. Een laagje witte wolken aan de grond, om werkelijk alles tot rust te manen.

En het werkt.

Wanneer je de deur zachtjes achter je sluit, de sjaal strak om je nek en het onderste deel van je gezicht, daarboven je wollen muts — werkt het. Meteen. Je ademt de kille winterlucht en ademt warme wolken uit. *Haaaa*, dit is het. Dit, is, *rust*. Stilte.

Kalmte. Overal om je heen.

Je bent vroeg. Er is nog geen voetstap of ander geluid te herkennen in de wijde omgeving. Met je eerste stap knerpt de sneeuw onder je zijn zachte lieve kreun. *Krrrrp*. Heerlijk. Je stapt verder en loopt op het ritme van die muziek. *Krrrrrp, krrrrp, krrrp*.

Je pas is traag, bewust. Alsof je elke gedempte stap wil ervaren als de eerste. Het pad voor je puur en onaangeraakt. Achter je slechts de vergankelijke voetstappen die je achterliet. Om je heen passeren de bomen terwijl je voorwaarts beweegt. Stil en onaangeroerd. Stevig en sterk. Bedolven onder een klein, compact laagje kristalwit, dat elke grote tot de kleinste tak accentueert. Elke tak lijkt... *perfect*. Zelfs de niet-symmetrische bomen hebben toch de perfecte vorm, omlijst met die meter-slange kroon van wit. Als een sieraad, zo prachtig, dat het elke leeftijd en oneffenheid bedelft onder een laagje elegantie. Als iets vanzelfsprekends. Iets volkomen authentieks. Zonder twijfel.

Alles klopt.

Het landschap breekt open. Je kan kijken zo ver als je wil. En je ziet alleen maar: *wit*. In de verste verte zie je velden van wit. Fris, licht, helder, vers. Het stelt je gerust. Alles, werkelijk alles, onder die laag is in ruste. Draagt op dit moment de lichtheid van de kus van winterse sneeuw. Elke grasspriet buigt zich eerzaam onder de kille laag. Verroert zich op geen enkele manier, zoals het zwiert in de lente. Dit, is een tijd van niet-bewegen. Niet zwieren. Even niet. Alleen nu. In dit moment.

Je staat stil. Neemt het in je op. Je beweegt mee met de witte kilte.

Je beweegt *niet*. Alleen de frisse adem die naar binnen vloeit en de warme wolken die naar buiten drijven — je neus in, en uit.

Pas als je voelt dat je lijf weer beweging nodig heeft, bloed dat rond pompt, warmte, stap je stevig door. Huiswaarts, handen diep in de zakken, neus nog iets verder in je sjaal verstopt. Dan je hand op de deurklink, de warmte die je tegemoetkomt van binnenuit. Je jas gaat uit, muts, sjaal en wanten af. En nu: een warme kop chocomel. Met slagroom.

Kerstavond

Geen moment tijdens de feestdagen is zo aangenaam als Kerstavond. Eigenlijk doet hij niet mee. Dat maakt hem des te krachtiger. Het is geen Eerste Kerstdag; de belangrijkste. Het is ook geen Tweede Kerstdag; de op één na belangrijkste. Het is dat heerlijke moment, vóórdat die dagen echt zijn aangebroken. Zoals de dag voor je verjaardag vroeger net zo'n leuke dag leek als je verjaardag zelf. Het was bijna zover, én je had daarna nóg een hele dag vol moois in het verschiet.

Zo voelt Kerstavond. Warm en vol verwachting. Alles kan nog. Alles staat voor de deur. Je hoeft alleen nog te wachten tot de volgende dageraad. De cadeaus, het bezoek, de gezellige chaos. De luide familieleden die je huis binnen komen denderen, bepakt met cadeaus en het hoogste woord. Klinkende glazen, stiekem slobberende honden die het restje dat van tafel viel meepikken. Snurkende opa in de hoek, je stiekem rokende zus bij het keukenraam, wanhopig wapperend om de geur het raam uit te krijgen.

Dat komt nog.

Nu

is er alleen

rust.

Als een zalige stilte voor de storm. — Kerstavond is van *jou*.

En dat vier je. Met een feestje in je eentje. Jijzelf op de bank bij de haard, z'n warmte naar je toe knisperend. Die geur, vermengd met de geur van je verse dennenboom, dat is Kerst in een vleug. Je ademt diep in... *Kerst*. En weer uit...

Dit vraagt om warme chocomel, denk je. Je staat op, zet een pannetje op het vuur, verse melk er in, en dan roeren, roeren, roeren. Je pakt de pure cacaopoeder uit de bovenste la van je kleine keuken, de la piept. Dat vertrouwde geluid. *Klop, klop, klop* — drie keer schudden en je hebt de perfecte verhouding voor jouw chocomel. De donkerbruine vlokken verspreiden zich razendsnel door de witte massa, terwijl je blijft roeren, roeren, roeren. Tot je damp ziet opkringelen. Die is warm. Vuur uit. Je favoriete mok grijp je van de plank boven je keukenblad. Die met de dikke sneeuwpop er op. Je schenkt de chocomel uit, nog een beetje, bijna aan het randje — klaar. Dit, is de perfecte chocomel. En dit is het perfecte moment.

Met je mok verplaats je weer naar het bankstel voor de haard. Je mist... *Muziek*. De platenspeler staat klaar, je trekt Frank Sinatra uit het rek vol platen. Je hebt er misschien wel honderden

verzameld, door de jaren heen. Maar dit blijft een december klassieker. *Plop*, de plaat landt op de schijf alsof hij al stond te popelen. *Klik*, de hendel plaats je uit de houder en op de plaat. *Krrrrtsj*, de naald vind de groef. En *aaaaah*, daar is Frank. Je beste decembervriend. Zijn warme stem, ongeëvenaard, vult de ruimte met dat laatste element. Muziek.

Dit is het. Misschien wel jouw aller mooiste moment van het jaar. Jij onder je deken op de bank. Frank die door de ruimte klinkt. De lampjes in de boom die een zacht licht verspreiden, als sterren in de nacht. Het warme haardvuur voor je neus, en de verwarmende mok in je handen. Dit is het. Dit is Kerst. En verder niks.

Hallelujah.

de Noordenwind

De Noordenwind danst fluitend het slaapkamerraam binnen. Plots. *Zwieeeeeej*. De wind die draaide vannacht als een vogel op de stroming, plots en daadkrachtig. *Zwiep*, volle kracht vanuit het poolgebied. Een strenge, onverbiddelijke wind. Hij brengt kilte en winter met zich mee. Wie nog twijfelde, mag dat nu achter zich laten. De kou is hier. De Noordenwind is hier. *Zjwieeeeeej*, zingt hij. *Zwieeeeeej*. Alsof het fluitend zingt: 'hier ben ik dan.'

Ik kan er de slaap niet meteen door vatten. De kou is indringend, door alle lagen dekens raakt hij mijn binnenste, diep en scherp. Een ander soort kou dan alle nachten tot nu toe. Ik sta op, schiet snel in mijn warme sloffen die trouw klaarstaan naast het bed. Ik grijp mijn zachte ochtendjas van de haak aan de muur, sla hem om en knoop de gesp goed vast. Zo, dat is al beter. — *Zwieeeeeej*, *zwieeeeeej*, hoor ik nog steeds, terwijl ik voetje voor voetje de trap af sluipt. Op weg naar versterking.

Ik zet de ketel op het vuur, en tuur ondertussen door de vierkantjes van het keukenraam naar buiten. De wind is zicht-

baar. Neemt alles op zijn weg met zich mee. Dunne, bijna onzichtbare sneeuw en de laatste blaadjes van de bomen worden meegenomen in z'n kille dans, op weg naar elders. — Naar waar? — *Fuuuuuuuuuuuuut*, verstoort de ketel mijn gedachten dan. Het water is heet. Het vuur gaat uit.

Ik neem mijn favoriete mok van de plank en schenk in, de stoom kringelt dampend omhoog. Een zakje kamillethee kleurt het water meteen lichtgeel, dan donkergeel, tot de thee een paar minuten later helemaal verzadigd is in het loeihete water. Ik wacht nog even met drinken, blaas wat, waarbij de warme damp in mijn gezicht slaat. Een warme rilling trekt van mijn gezicht naar mijn nek en schouders. Heerlijk. De eerste slok brengt de warmte dan verder, van binnen. Alsof de thee zich niet alleen door mijn slokdarm, maar door mijn hele lijf verspreid. Daar kan geen Noordenwind tegenop. Voor nu althans.

De rest van het hete water giet ik in mijn kruik, die klotsend vol raakt. Schroefdop terug, en dan lekker onder de gesp van mijn ochtendjas nestelen. Eenzelfde warmte verspreid zich over mijn buik, door naar mijn rug, schouders, naar de nek omhoog.

Zalig. Dit had ik even nodig.

Ik neem de theemok met beide handen mee, op weg terug naar bed. De warmte tussen mijn handen werkt als een kachel. De kruik achter mijn gesp doet hetzelfde.

Ik schiet uit mijn sloffen en kruip terug onder de dekens — volgens mij heb ik wel drie lagen op mijn bed liggen — die zwaar op me vallen. De kruik verwarmt mijn hele bed coconnetje. Ik leun tegen een paar gestapelde kussens, mijn nachtlampje nog

aan, en slurp van de kamilletee. *Aaaah*, perfect op temperatuur.

De wind trekt aan van een fluister naar een huil, versterkt zijn kracht, maar zijn vat op mij is verzwakt. Ik zit in mijn veilige warme cocon. Mijn nestje voor de nacht. Laat hem maar huilen. Ik sluit mijn ogen... En *slaap*.

het vuur

Vuur. Dat is wat we nodig hebben. — Ik staar in de vlammen terwijl die gedachte in me op komt. *Warmte* als vuur, is wat we nodig hebben. *Kracht* als vuur is wat we nodig hebben. En in die kracht de *rust* die vuur heeft, is wat we nodig hebben.

We moeten zijn als vuur. Vuur is wat we nodig hebben.

Kou kan er nog zoveel zijn, één vlam kan het verschil maken. Één vlam kan verwarmen, de kou doen smelten. Kan het donker verlichten. Één vlam kan het opnemen tegen een miljoen sneeuwvlokken. Één vlam is voldoende.

Ik keer de binnenkant van mijn handen richting het vuur. Dat prachtige vuur. Het verwarmt me. De dansende vlammen hypnotiseren mijn ogen. Brengen mijn hoofd tot rust. Ik kan alleen nog maar kijken. *Zien. Zijn.* Het denken is gestopt. De rust daalt in mijn systeem. Ik voel hoe ik ontspan, ter plekke. Mijn adem verzacht, vertraagt.

Er niets meer dan het vuur en ik, terwijl ik iets ga verzitten op

het kleedje op de grond, dat steevast voor mijn haard ligt. Een zacht vachtje, gedrapeerd over de donker houten vloer. Het is alles wat ik nodig heb, op dit moment.

Terwijl de warmte mijn lijf binnen vloeit via mijn handpalmen, zie ik alleen nog de vlammen dansen. Het diep oranje, donker rood, fel geel en alle tinten daar tussenin. Ik zie hoe de houtblokken verslonden worden, tot as vergaan. Hun een-na-laatste dienst zit er op. Hierna zullen ze de bodem van de aarde vullen met hun waardevolle voedingsstoffen. Grond voor nieuw leven. En voor het zover is, tonen ze nog even de mooiste show van hun leven.

In vlammen opgaand, zie ik de boom die ze ooit waren. De knoppen aan hun takken. De bladeren die vielen. De takken die wachtten in de wintertijd. De bijen die hen bezochten. De vlinders die voorbij fladderden. En hoe het hele proces weer opnieuw begon. Jaar, na jaar.

Ik dank de boom. Voor zijn leven. Voor zijn warmte. Voor zijn voeding. Zijn rust en kracht, die nu door de vlammen heen spreekt. Hun dans, de boom en het vuur, voor mijn ogen. Hun warmte, in mijn lijf. Hun kracht, neem ik over. Hun rust, neem ik mee. In dit seizoen, en het volgende. Zoals de boom. Van voren af aan, en weer opnieuw, tot de laatste show. Tot de laatste vlammen dans.

De blokken vallen uit elkaar tot gloeiende hoopjes kool, en de vlammen verdwijnen mee. Ik zie alleen nog het fel oranje, dat onverminderd gloeit in de kern van elk kooltje. Ik voel de hitte die nog steeds straalt. Ik sluit mij ogen, adem nog eens diep, en hou de warmte vast. Mee, in het leven.

de eerste Dag

De ‘Fijne Dagen’ zijn voorbij. De eerste Dag is begonnen. Gewoon een Dag. Zoals zoveel Dagen waren, voordat het Fijne Feestdagen werden. Een Dag waarop ik mijn ogen open en de kou door het slaapkamerraam nog naar binnen voel kruipen. Ik trek mijn donzen dekbed iets strakker om me heen, zucht diep. Heerlijk, de eerste dag. Hij is hier.

Ik zwiep mijn benen uit bed en schiet snel in mijn zachte sloffen, die zich als warme wolkjes om mijn voeten vormen. Mijn flanellen pyjama houd ik gewoon nog even aan. Dat mag op de Eerste Dag.

Ik loop de krakende houten trap af — de derde en de een-na-laatste trede kraken, dat weet ik — en kom binnen in de keuken. Knip het licht aan om de ochtendschemer te bestrijden en knipper even met mijn ogen om aan het warme licht te wennen. De gloed die het werpt over mijn kleine keuken. De fluitketel die al klaarstaat, glanzend midden op het fornuis. Ik laat het water stromen, rechtstreeks de ketel in, door het smalle

gat aan de bovenkant. Eerst stroomt het ijskoud, dan steeds warmer en uiteindelijk loeiheet. Dat begint er op te lijken.

De ketel gaat het vuur op. *Tsssjk, tssssjk, tsssssjk*, doet het fornuis, en dan is er vuur. Zo, die laten we lekker even pruttelen.

Vandaag nog even geen krant bij mijn ochtendthee. Op de Eerste Dag mag van mij alles nog even buitenshuis blijven. De wereld draait nog maar even lekker door zonder mij. Op die trein springen kan altijd nog.

Ik pak mijn dikste boek en sla het open. Net zoals de Eerste Dag zo'n heerlijk puur knisperig gevoel kan geven, waarin alles nog kan, geeft een nieuw boek me dat ook. Ook al lees ik het opnieuw. Het is een *begin*, en bij een begin is alles mogelijk. Alles kan nog passeren. Nieuwe mensen, nieuwe mogelijkheden, nieuwe plot twists. Ik kan niet wachten om ze te ontmoeten, ontdekken, ontrafelen.

Fuuuuuuuuuuuuut, klinkt de fluitketel. — Hè, de thee is klaar. Ik giet het kokend hete water in een hoog glas, waar het kolkend zijn weg vindt. De thee-la trek ik open. Oei, veel keuzes. Mijn favoriet dan meteen maar. Pure Japanse groene thee, die smaakt naar verse velden en heldere hemelen. Knisperend wikkelt hij zich in mijn thee ei, en laat zich dopen in het inmiddels iets afgekoelde water. Ik zie hoe het groen zich meteen verspreid door het tot-voor-kort glasheldere water. Als een wonderbaarlijke wolk wordt het groen, groener, groenst. Tot het water precies verzadigd is, ik drink mijn thee het liefst niet te krachtig, en vis het ei weer omhoog, om het met een zachte *kling* te laten landen op mijn thee-schoteltje.

Het glas neem ik boven aan het randje vast, daar voelt het aangenaam warm en niet te heet, en neem het mee naar mijn

boek-hoek. Een grote leunstoel bij de haard. Zo eentje die rechtstreeks bij mijn oma vandaan had kunnen komen. Groot en massief, in een zachte maar stevige corduroy ribstof. De bekende omhelzing van de stoel doet nog een zucht ontsnappen. Ik zit. De thee staat naast me. Mijn boek ligt opengeslagen op schoot. — Laat die Eerste Dag maar komen.

About the Author